

Буряк Володимир Миколайович,

**КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ
про офіційне тлумачення положень**

ст.16 п. «а» в системному зв'язку зі ст.30 ч. 1, ч. 4 п.«а» та ч. 6 Закону України "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб" (2262-12) від 9 квітня 1992 року № 2262-ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами .

Керуючись ст.150 п.2 Конституції України, ст.13 п.4, ст.42, 43 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

Прошу Конституційний Суд України:

Дати офіційне тлумачення положень ст.16 п.«а» в системному зв'язку зі ст.30 ч. 1, ч. 4 п.«а» та ч. 6 ЗУ "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб" (2262-12) від 9 квітня 1992 року № 2262-ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) чи відносяться студенти навчальних закладів від 18 до 23 років до непрацевдатних членів сім'ї?

Така необхідність виникла у зв'язку з тим, що суди України неоднозначно застосовують ст.16 п.«а» в системному зв'язку зі ст. 30 ЗУ України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб.» (далі ЗУ № 2262-12) та ухвалюють різні за змістом судові рішення у подібних правовідносинах.

Неоднозначність застосування полягає в тому, що суди по різному трактують поняття «непрацевдатний член сім'ї», яке визначене в ст.30 вищезгаданого закону. В залежності від того, який статус має студент навчального закладу віком від 18 до 23 років : «працевдатної» або «непрацевдатної» особи, залежить, чи мають офіцери запасу право на надбавку до пенсії.

З одного боку районний суд та апеляційний адміністративний суд в адміністративній справі позивачем якої є я, прийшли до висновку, що відповідно до п. «а»ч. 4 ст.30 згаданого закону студенти навчальних закладів, яким виповнилось 18 років є працевдатними особами і відмовили мені в позові про виплату надбавки до пенсії, тим самим порушили моє конституційне право як громадянина України на соціальний захист (ст.46 Конституції України).

З іншого боку Вищий адміністративний суд України в адміністративних справах подібних моїй, таких як: -

від 26.04.2012 р.,

від 23.05.2012 р.,

від 31.10.2013 р.

прийшов до висновку, що відповідно до цієї самої ст.30 ЗУ № 2262-12 студенти навчальних закладів, яким не виповнилось 23 роки відносяться до **непрацевдатних осіб** і задовольнив позов про виплату надбавки до пенсії.

Відповідно до ЗУ № 2262-12 ст.16 п. „а”, ст.30 непрацюючим офіцерам запасу МО України нараховується надбавка до пенсії в розмірі 50 % прожиткового мінімуму на непрацевдатних членів сім'ї, які знаходяться на їх утриманні.

Суд першої інстанції (районний суд м.) в задоволенні позивних вимог мені відмовив. Постановляючи рішення про відмову, суд керувався виключно ч. 4 п.«а» ст.30, не беручи до уваги частини 1 та 6, де вказано: ч. 1 : «Право на пенсію в разі втрати годувальника мають непрацевдатні члени сімей», ч. 6: «студенти мають право на пенсію в разі втрати годувальника» . Таким чином, у контексті з частинами 1 та 6 ст.30 виходить, що студенти навчальних закладів з 18 до 23 років є непрацевдатними членами сім'ї. Суд другої інстанції (апеляційний адміністративний суд) залишив постанову суда першої інстанції без змін. Суд касаційної інстанції (Вищий адміністративний суд України) зазначив, що судове рішення апеляційної інстанції є остаточним і оскарженню не підлягає. Таким чином я вичерпав усі передбачені законом можливості захисту своїх порушених прав у судах загальної юрисдикції.

Суди першої та другої інстанцій при розгляді моєї справи не звернули уваги на те, що відповідно до ст.1-1 ЗУ № 2262-12 : «Законодавство про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб, які мають право на пенсію за цим Законом, базується на Конституції України і складається з цього Закону, Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" та інших нормативно-правових актів України, прийнятих відповідно до цих законів.»

Таким чином, суд постановляючи рішення, мав керуватися визначенням поняття «непрацевдатні члени сім'ї», викладеним не тільки у ч. 4 ст.30 ЗУ № 2262-12, а також ЗУ "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" ст.36 п.2 пп.2 абзац 2 при цьому враховуючи і ст.1 (визначення термінів).

Крім того звертаю увагу Конституційного суду, що ст.24 Конституції України гарантує всім громадянам України рівні права перед законом.

Відповідно до п. «а»ч. 4 ст.30 ЗУ № 2262-12 суд визнав мою дочку-студентку, якій виповнилось 18 років, працевдатною особою. Такий висновок суду протирічить конституційним засадам про рівність прав, оскільки, якби я був не військовим пенсіонером, то моя дочка-студентка до 23 річного віку вважалась непрацевдатною за законами України:

- ст.36 ЗУ «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»;
- ст.37 ЗУ «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття»;
- ст.33 ЗУ «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працевдатності».

- ст.37 ЗУ «Про пенсійне забезпечення»;

У ситуації що склалася, дискриміноване моє право на соціальний захист за законом.

Рішення по справам: - від 26.04.2012 р., - від 23.05.2012р.,

- від 31.10.2013 р. до конституційного звернення додаються.

Рішення взяті з Єдиного державного реєстру судових рішень.

Мої неодноразові звернення до районного суду м. щодо отримання копії судового рішення Вищого адміністративного суду України від 31.10.2013р. по справі № на підставі ст.9. п.5 ЗУ «Про доступ до судових рішень» позитивних результатів не дали.

Копії заяв до районного суду м. додаються.

ДОДАТКИ:

8.07.2014 р.

Буряк В. М.

